

ACCIÓ DE GRÀCIES

Vint-i-vuitè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

Quan era rector de Sant Hipòlit, tenia per costum anar de tant en tant a Can Dorca per un *brunch*. Com de costum, un dia m'assec al meu racó i demano el menú. De sobte, un home de Santa Cecília, com per curiositat, em demana a veure si pot seure amb mi per tenir una mica de conversa. No hi poso cap inconvenient. Abans, però, de prendre la primera cullerada, ajupo el cap per dir una oració i beneir la taula. «Què fa, doncs?» diu el sobrevingut. «Que té mal de cap?» «No, i ca! -li responc - senzillament estava donant gràcies a Déu per l'àpat que tenim.» A la



qual cosa em respon el convidat: «Jo, això no ho faig mai, simplement menjo el que tinc a taula, perquè ho he pagat amb els diners que m'he guanyat treballant. No haig de donar les gràcies a ningú!» «Està clar! -li dic- és el mateix que fa el gos de casa!»

Hi ha molta gent que es comporten com el gos del capellà: creuen que ells són l'únic origen dels seus béns, de la seva vida i del seu benestar. S'obliden de veure la vida com a una gran acció de gràcies a aquell que ens estima abans i per damunt dels nostres èxits, més enllà dels nostres mèrits. No hem fet res per néixer vius, mentre que d'altres no han tingut aquesta sort o, senzillament, els han avortat. No hem fet res per tenir una família que ens estimi, mentre que molta altra gent no n'ha tinguda mai. No hem fet res per tenir ulls per veure-hi, oïdes per sentir-hi, llengua per parlar, peus per caminar. No hem fet res per merèixer tot això i en canvi hi ha gent que no gaudeix d'aquests dons. Hem tingut persones, mestres i professors al llarg de la nostra vida que ens han marcat, deixant-nos una marca inesborrable. Amb treball i amb esforç, Déu ens dona les oportunitats necessàries per a sortir-nos-en, de la vida. Certament que hi ha coses que no es poden pagar amb diners.

Si les estrelles només sortissin una nit l'any, ens quedaríem tota aquella nit desperts per admirar-les. En canvi, com que les hem vist tantes vegades, no ens molestem a contemplar-les mai més. Sempre recordaré una nit a Menorca, amb un cel ben fosc i lliure de núvols, on les estrelles brillaven amb força, queien els estels fugaços mentre a l'horitzó s'endevinava l'illa gran. Són moments en què un s'adona que és molt poca cosa, que l'univers és molt més gran del que hom no podria mai pensar.

En el relat de la purificació dels deu leprosos (Lc 17,11-19), Jesús es troba a mig camí entre Galilea i Samaria. Allí cura a deu malalts i només

un va ser capaç de mostrar-se agraït amb ell. A més, resulta que es tractava d'un estranger, un no jueu. Què se'n va fer dels altres nou? Podríem imaginar quins van ser els seus sentiments per actuar d'aquella manera:

Un va pensar: «Esperem, a veure si realment ens hem curat i si és permanent.»

L'altre es va dir: «Ja tindrem temps de tornar-nos a trobar i veure Jesús un altre dia.»

El tercer: «Segur que no n'hi havia per tant. Potser fins i tot que no és que tinguéssim realment la lepra!»

El quart: «En un moment o altre ens havíem de curar!»

El cinquè: «Era una malaltia psicossomàtica: el canvi d'actitud vital ens ha guarit!»

El sisè: «Aquell Jesús no té res d'especial. Qualsevol rabí ho podria haver fet!»

El setè: «Convé no perdre temps, perquè ja n'he perdut prou fins ara. Tinc moltes coses per fer!»

El vuitè: «El que cal fer és arribar fins al sacerdot, que certifiqui que estic pur!»

I el novè: «Ja li ho dirà el sacerdot a Jesús. Estaria boig si ara me'n tornés enrere!»

La ingratitud prové sovint de l'egoisme i de la cobdícia. La ingratitud no és més que posar la meva pretesa necessitat de voler més per davant de la necessitat dels altres de rebre el meu agraïment i el meu reconeixement. Tan poc que costa dir «gràcies». D'aquesta forma hom es troba convidat a contemplar una nova situació; se'ns posa davant la tessitura que Déu demana, sol·licita i suplica el nostre agraïment. Ell es fa dependent de nosaltres, les seves creatures, que ha posat al món lliures i capaces de decidir-se pel sí o pel no.

No és aquest, potser, un dels mals del món sense Déu? És a dir, un lloc on la gent creu que es pot donar la vida a si mateix i que no ha d'agrair res a ningú, ni tan sols a aquell que n'és el veritable autor? No és aquí l'arrel del mal de l'allunyament de molta gent envers els sagraments, perquè creuen que poden viure com si Déu no existís? En canvi, el Senyor no és tan sols el nostre pare del cel sinó que sol·licita que li tinguem una mica de consideració, que li agraïm la seva paternitat, la seva proximitat, el seu amor. És aleshores quan Déu esdevé plenament feliç, perquè es troba estimat pels seus fills. Serem capaços de privar-lo d'aquest plaer?